

Pismo

z dnia 4 lutego 2020 r.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

0114-KDIP2-2.4010.496.2019.2.AM

Amortyzacja wybudowanego przez spółkę boiska sportowego sfinansowanego ze środków obrotowych spółki.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 20 listopada 2019 r. (data wpływu 26 listopada 2019 r.), uzupełnionym pismem z dnia 20 stycznia 2019 r. (data nadania 20 stycznia 2020 r., data wpływu 27 stycznia 2020 r.) na wezwanie Nr 0114-KDIP2-2.4010.496.2019.1.AM z dnia 13 stycznia 2020 r. (data nadania 13 stycznia 2020 r., data doręczenia 17 stycznia 2020 r.), o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie amortyzacji wybudowanego przez Spółkę boiska sportowego sfinansowanego ze środków obrotowych Spółki - jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 4 listopada 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie amortyzacji wybudowanego przez Spółkę boiska sportowego sfinansowanego ze środków obrotowych Spółki.

We wniosku przedstawiono następujące zdarzenie przyszłe.

Sp. z o.o. (dalej: Wnioskodawca, Spółka) jako dystrybutor drukarek jest jednocześnie pracodawcą. W chwili obecnej trwa zagospodarowanie terenu wokół siedziby Spółki. Część tego terenu Spółka chciałaby przeznaczyć na wybudowanie uniwersalnego boiska do wszystkich rodzajów gier zespołowych.

Wnioskodawca planując wykonanie boiska pragnie w ten sposób budować kulturę organizacyjną przedsiębiorstwa, a także własną markę i wizerunek. Spółka chce dać pracownikom możliwość integracji w sposób, który połączy ich pasje. Większość pracowników Spółki stanowią bowiem osoby, które aktywnie uprawiają różne sporty oraz chętnie spędzają czas wspólnie. Ponadto Spółka budując boisko ma na celu podtrzymanie pomiędzy pracownikami dobrych relacji, które zwiększają motywację do pracy. Co więcej obiekt ten będzie służył promowaniu aktywnego i zdrowego trybu życia wśród pracowników, który przyczyni się do poprawy ich kondycji fizycznej, a w efekcie większej efektywności w pracy i mniejszej absencji.

W przyszłości Spółka planuje wykorzystać powstały obiekt sportowy do takich spotkań integracyjnych jak m.in.:

* cykliczne, wewnątrzfirmowe zawody sportowe (...);

* spotkania firmowe dla pracowników z rodzinami np. z okazji Dnia Dziecka;

* pikniki firmowe na świeżym powietrzu z elementami zawodów sportowych.

Po godzinach pracy boisko będzie dostępne dla pracowników i ich dzieci. Wnioskodawca poprzez budowę boiska chce jednocześnie budować pozytywny wizerunek siebie jako atrakcyjnego i konkurencyjnego pracodawcy, jak również umożliwić pracownikom lepszą identyfikację z celami Spółki.

Boisko zostanie całkowicie sfinansowane ze środków bieżących spółki, a związane z tym wydatki nie zostaną zwrócone Spółce w jakikolwiek sposób. W szczególności Spółka nie planuje pobierać opłat od korzystania z boiska przez pracowników ani jakichkolwiek innych ekwiwalentów z tego tytułu. Łączny koszt netto budowy boiska wyniesie około 31.000 zł, na co składać się będą koszty wykonania podłoża pod boisko oraz koszty infrastruktury boiska (słupki, bramki, ogrodzenie). Spółka jest polskim rezydentem podatkowym.

Ponadto pismem z dnia 20 stycznia 2020 r. Wnioskodawca wskazał, że przewidywany okres używania boiska będzie dłuższy niż rok, a w dniu przyjęcia do używania boisko będzie kompletne i zdadne do użytku.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytanie.

Czy wybudowane przez Spółkę boisko sportowe sfinansowane ze środków obrotowych Spółki jako zakładu pracy będzie stanowił dla Spółki środek trwały podlegający amortyzacji w myśl art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 865; dalej: CIT)?

Stanowisko Wnioskodawcy.

Zdaniem Wnioskodawcy wybudowane przez niego boisko sportowe sfinansowanego z jego środków obrotowych będzie stanowiło dla niego środek trwały podlegający amortyzacji.

Zgodnie z art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.; dalej: CIT) amortyzacji podlegają, z zastrzeżeniem art. 16c, stanowiące własność lub współwłasność podatnika, nabyte lub wytworzone we własnym zakresie, kompletne i zdatne do użytku w dniu przyjęcia do używania:

1.

budowle, budynki oraz lokale będące odrębną własnością,

2.

maszyny, urządzenia i środki transportu,

3. inne przedmioty - o przewidywanym okresie używania dłuższym niż rok, wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy określonej w art. 17a pkt 1, zwane środkami trwałymi.

Z kolei zgodnie z art. 16c CIT amortyzacji nie podlegają:

1.

grunty i prawa wieczystego użytkowania gruntów,

2.

budynki, lokale, budowle i urządzenia zaliczane do spółdzielczych zasobów mieszkaniowych lub służących działalności społeczno-wychowawczej prowadzonej przez spółdzielnie mieszkaniowe,

3.

dzieła sztuki i eksponaty muzealne,

4.

wartość firmy, jeżeli wartość ta powstała w inny sposób niż określony w art. 16b ust. 2 pkt 2 i 2a,

5. składniki majątku, które nie są używane na skutek zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej albo zaprzestania działalności, w której te składniki były używane; w tym przypadku składniki te nie podlegają amortyzacji od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zawieszono albo zaprzestano tej działalności - zwane odpowiednio środkami trwałymi lub wartościami niematerialnymi i prawnymi.

Na podstawie art. 16d ust. 1 CIT podatnicy mogą nie dokonywać odpisów amortyzacyjnych od składników majątku, o których mowa w art. 16a i 16b, których wartość początkowa określona zgodnie z art. 16g nie przekracza 10 000 zł; wydatki poniesione na ich nabycie stanowią wówczas koszty uzyskania przychodów w miesiącu oddania ich do używania. Natomiast zgodnie z art. 16d ust. 2 CIT składniki majątku, o których mowa w art. 16a-16c, wprowadza się do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych zgodnie z art. 9 ust. 1, najpóźniej w miesiącu przekazania ich do używania. Późniejszy termin wprowadzenia uznaje się za ujawnienie środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej, o których mowa w art. 16h ust. 1 pkt 4.

Z kolei art. 16e ust. 1 CIT wskazuje, że:

1. Jeżeli podatnicy nabędą lub wytworzą we własnym zakresie składniki majątku wymienione w art. 16a ust. 1 i art. 16b ust. 1, o wartości początkowej przekraczającej 10 000 zł, i ze względu na przewidywany przez nich okres używania równy lub krótszy niż rok nie zaliczą ich do środków trwałych albo wartości niematerialnych i prawnych, a faktyczny okres ich używania przekroczy rok, podatnicy są obowiązani, w pierwszym miesiącu następującym po miesiącu, w którym ten rok upłynął:

1.

zaliczyć te składniki do środków trwałych albo wartości niematerialnych i prawnych, przyjmując je do ewidencji w cenie nabycia albo koszcie wytworzenia;

2.

zmniejszyć koszty uzyskania przychodów o różnicę między ceną nabycia lub kosztem wytworzenia a kwotą odpisów amortyzacyjnych, przypadającą na okres ich dotychczasowego używania, obliczonych dla środków trwałych przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych określonych w Wykazie rocznych stawek amortyzacyjnych, stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy, zwanym dalej "Wykazem stawek amortyzacyjnych", a dla wartości niematerialnych i prawnych przy zastosowaniu zasad określonych w art. 16m;

3.

stosować stawki amortyzacji, o których mowa w pkt 2, w całym okresie dokonywania odpisów amortyzacyjnych;

4.

wpłacić, w terminie do 20 dnia tego miesiąca, do urzędu skarbowego kwotę odsetek naliczonych od dnia zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na nabycie lub wytworzenie we własnym zakresie składników majątku do dnia, w którym okres ich używania przekroczył rok, i naliczoną kwotę odsetek wykazać w zeznaniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1; odsetki od różnicy, o której mowa w pkt 2, są naliczane według stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych obowiązującej w dniu zaliczenia składnika majątku do środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych.

Mając na uwadze powyższe, można stwierdzić, że składnik majątku należy uznać za środek trwały jeżeli:

1.

wartość składnika tego majątku przekracza kwotę 10.000 zł;

2.

składnik majątku stanowi własność lub współwłasność podatnika;

3.

składnik majątku został nabyty lub wytworzony we własnym zakresie przez podatnika;

4.

składnik majątku musi być kompletny i zdalny do użytku w dniu przyjęcia do używania;

5.

przewidywany okres używania składnika majątku jest dłuższy niż rok;

6.

składnik majątku ma być wykorzystywany przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy określonej w art. 17a pkt 1 CIT.

Analizując zatem powyższe przesłanki należy stwierdzić, że wybudowane boisko sportowe będzie stanowiło budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r.

poz. 1186). Wartość boiska przekroczy kwotę 10.000 zł. Boisko zostanie wytworzone we własnym zakresie przez Wnioskodawcę oraz będzie stanowić jego własność. Przewidywany okres używania boiska będzie dłuższy niż rok, a w dniu przyjęcia do używania boisko będzie kompletne i zdatne do użytku. Boisko, jako obiekt sportowo-rekreacyjny będzie również wykorzystywane przez Wnioskodawcę na potrzeby związane z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą.

Kwestie związania środka trwałego z działalnością gospodarczą należałoby rozpocząć od art. 15 ust. 6 CIT, który stanowi, że kosztem uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane wyłącznie zgodnie z przepisami art. 16a-16 m CIT, z uwzględnieniem art. 16 CIT zawierającego katalog wyłączeń z kosztów uzyskania przychodu. Z oczywistych więc względów weryfikacja tego rodzaju kosztów powinna następować przy uwzględnieniu ogólnych kryteriów kosztów uzyskania przychodów wprowadzonych w art. 15 ust. 1 CIT (por. stanowisko NSA w wyroku z 26 stycznia 2012 r., sygn. akt II FSK 1233/11).

Zgodnie z art. 15 ust. 1 CIT kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1.

W doktrynie wskazuje się, że aby dany wydatek można było uznać za koszt uzyskania przychodu konieczne jest spełnienie następujących przesłanek:

1.

wydatek ten musi zostać poniesiony przez podatnika;

2.

wydatek musi mieć charakter definitywny, a więc nie może zostać on zwrócony podatnikowi w jakikolwiek sposób;

3.

wydatek musi być poniesiony w celu uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów;

4.

wydatek musi być związany z działalnością gospodarczą;

5.

wydatek musi być odpowiednio udokumentowany;

6.

wydatek nie może znaleźć się na liście kosztów wyłączonych z kosztów uzyskania przychodów (art. 16 ust. 1 CIT).

Jak wskazano na wstępie, koszty budowy boiska zostaną pokryte ze środków bieżących Spółki, w związku z tym nie istnieją wątpliwości co do faktu, iż wydatki zostaną poniesione przez podatnika. Wydatki na budowę boiska nie zostaną zwrócone Spółce w jakikolwiek sposób. W szczególności Spółka nie planuje pobierać opłat od korzystania z boiska przez pracowników ani jakichkolwiek innych ekwiwalentów z tego tytułu. Ponadto budowa boiska zostanie w całości sfinansowana ze środków Spółki, bez udziału finansowania zewnętrznego. W związku z tym należy uznać, że wydatki te będą miały charakter definitywny. Ponadto wydatki związane z budową boiska nie znajdują się na liście kosztów wyłączonych z kosztów uzyskania przychodów (art. 16 ust. 1 CIT). Wątpliwości mógłby budzić jedynie art. 16 ust. 1 pkt 55 CIT, zgodnie z którym nie uważa się za koszty uzyskania przychodów koszty utrzymania zakładowych obiektów socjalnych, w części pokrytej ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Jednakże boisko nie będzie ani zbudowane, ani utrzymywane ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a jak wskazano na wstępie - ze środków obrotowych Spółki. Wydatki związane z budową boiska zostaną odpowiednio udokumentowane, tj. zgodnie z zasadami ewidencji rachunkowej.

Kwestia pozostałych przesłanek dotyczących kosztów uzyskania przychodów, tj.: związania wydatków z działalnością gospodarczą i poniesienia wydatków w celu uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów jest również powiązana z kwestią wykorzystania środka trwałego w działalności gospodarczej. Jak trafnie zauważył NSA w ww. wyroku (II FSK 1233/11): "Nie bez znaczenia pozostaje i ta okoliczność, że ustawodawca w przepisach regulujących zasady dokonywania odpisów amortyzacyjnych stosuje zamiennie wyrazy "używanie" i "wykorzystywanie", a więc terminy określające stosunek faktyczny, a nie prawny podatnika do konkretnego środka trwałego. Zauważyć ponadto należało, że określenie "wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą" ma szerszy zakres od pojęcia wprowadzonego w art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p. "koszty poniesione w celu uzyskania przychodów".

Biorąc pod uwagę rozumienie wydatków związanych z działalnością gospodarczą - zgodnie ze stanowiskiem Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej wyrażonym w interpretacji indywidualnej z dnia 27 czerwca 2017 r. (sygn. akt 0112-KDIL5.4010.59.2017.2.KS) - należy ów związek oceniać w następujący sposób: "Podatnik oceniając związek wydatku z prowadzoną działalnością gospodarczą winien zakładać, że dany koszt może obiektywnie przyczynić się do osiągnięcia przychodu.". Z kolei poniesienie wydatku w celu uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów należy rozumieć - zgodnie z Komentarzem do art. 15 CIT pod red. dra Krzysztofa Gila, Aleksandry Obońskiej, Adama Waclawczyka, Agnieszki Walter - w ten sposób, że między wydatkiem a osiągnięciem przychodu musi istnieć związek przyczynowo-skutkowy tego typu, że poniesienie wydatku ma wpływ lub przynajmniej może mieć wpływ na powstanie, zwiększenie przychodu albo zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodów.

Do kosztów uzyskania przychodu zaliczyć można m.in. tzw. koszty pracownicze. Obejmują one nie tylko wynagrodzenia zasadnicze, wszelkiego rodzaju nagrody, premie, należności za czas podróży służbowej, wydatki związane z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych pracowników czy świadczenia medyczne. Do kosztów uzyskania przychodów można również zaliczyć wydatki ponoszone na rzecz pracowników w postaci zakupu karnetów na siłownię, pływalnię, korty tenisowe, fitness oraz opłaty za korzystanie z innych obiektów sportowych, a także inne wydatki ponoszone na rzecz pracowników. Każdorazowo są to świadczenia związane ze stosunkiem pracy łączącym pracownika z pracodawcą. W przedmiotowej sprawie-zdaniem Wnioskodawcy - wydatki na budowę boiska mieszczą się w kategorii kosztów pracowniczych i spełniają cel w postaci uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów.

Spółka chce wybudować boisko aby dać swoim pracownikom możliwość integracji oraz realizacji ich pasji. Należy przy tym zauważyć, że większość pracowników Spółki stanowią osoby, które aktywnie uprawiają różne sporty a także lubią spędzać czas razem. Wybudowanie uniwersalnego obiektu sportowego odpowiadającego potrzebom pracowników przyczyni się więc nie tylko do zwiększenia ich kondycji zdrowotnej (a w efekcie mniejszej absencji w pracy), ale także zaangażowania i lojalności względem Spółki. Ponadto, korzystanie przez pracowników z tego typu świadczeń służyć będzie integracji i poprawie komunikacji między samymi pracownikami oraz między pracownikami i pracodawcą. Elementy te mogą mieć zatem wpływ na wyższą jakość i efektywność pracy, a w konsekwencji na zwiększenie przychodów Spółki. Patrząc więc całościowo, budowa boiska jest jednym z elementów budowania kultury organizacyjnej w przedsiębiorstwie. Należy jednocześnie zauważyć, że działanie podjęte przez Spółkę nie ma charakteru nowatorskiego. W dobie konkurencji o pracowników przedsiębiorcy starają się zbudować więź pomiędzy pracownikiem a pracodawcą właśnie poprzez różnego rodzaju świadczenia pozapłacowe (np. karty (...), prywatne ubezpieczenia zdrowotne) lub finansowania innych udogodnień (np. obiektów sportowo-rekreacyjnych, domów wczasowych). Działania takie mają na celu zarówno budowanie pozytywnego wizerunku pracodawcy, jak również umożliwienie pracownikom lepszej identyfikacji z celami Spółki. Budowa obiektu sportowo-rekreacyjnego przez Wnioskodawcę z pewnością przyczyni się do stworzenia pozytywnego wizerunku atrakcyjnego pracodawcy, jak również do budowania lojalności pracowników względem niego. Tym samym, zwiększy to przywiązanie dotychczasowych pracowników oraz da możliwość pozyskania nowych członków załogi. W konsekwencji należy uznać, że budowa obiektu sportowo rekreacyjnego będzie miała wpływ na zarówno zwiększenie przychodu jaki i zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodów.

Jednocześnie Wnioskodawca pragnie zauważyć, że wydatki poniesione na budowę obiektów sportowo-rekreacyjnych, czy dopłaty do form wypoczynku ruchowego są akceptowane przez organ podatkowy będący adresatem przedmiotowego wniosku, i tak Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w wydanych przez siebie interpretacjach stwierdzał, że:

* "Z przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego wynika, że wydatki związane ze zorganizowaniem siłowni dla pracowników Spółki, przyczynią się do przywiązania pracowników do pracodawcy, a także umożliwią pozyskanie nowych pracowników. Pracownicy korzystając wspólnie z siłowni mają okazję do integracji, co pozytywnie wpływa na

komunikację wewnątrz firmy i przekłada się na zwiększenie efektywności i jakości pracy, a także sprzyja utrzymaniu ich zdrowia i kondycji fizycznej, co wpływa na ich zdolność do pracy i zaangażowanie, co w konsekwencji przyczyni się do wzrostu przyszłych zysków osiągniętych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej Spółki. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że wydatki poniesione na zorganizowanie siłowni dla pracowników Spółki stanowią/będą stanowiły dla Wnioskodawcy koszty uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p. Tym samym, stanowisko Spółki należy uznać za prawidłowe" (interpretacja indywidualna z 25 października 2017 r., sygn. akt 0111-KDIB1-3.4010.314.2017.1.MBD);

* "Reasumując, zakup kart na siłownię oraz inne formy wypoczynku ruchowego tzw. "M" w części finansowanej przez zakład pracy ze środków obrotowych Spółki spełnia warunki umożliwiające zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów wynikające z art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p., nie podlegając jednocześnie wyłączeniu na podstawie art. 16 ust. 1. Stwierdzić zatem należy, że wydatek ten stanowi koszt uzyskania przychodów Spółki" (interpretacja indywidualna z 26 marca 2018 r., sygn. akt 0111-KDIB2-3.4010.6.2018.1.PB).

W związku z tym - co wynika bezpośrednio z powyższej argumentacji - wydatki na budowę boiska są niewątpliwie związane z działalnością gospodarczą. Mogą one bowiem w sposób obiektywny przyczynić się do zwiększenia przychodów Spółki i zabezpieczenia źródeł uzyskania przychodu poprzez zwiększenie u pracowników: kondycji zdrowotnej, efektywności pracy, lojalności względem firmy oraz zwiększenie atrakcyjność warunków zatrudnienia. Działanie takie należy określić jako racjonalne i przemyślane posunięcie w aspekcie polityki zatrudnienia oraz wspomnianej już budowy kultury organizacyjnej przedsiębiorstwa, a także w budowaniu marki i pozycji Wnioskodawcy na rynku.

Mając więc na uwadze, iż celem wybudowania boiska jest uzyskanie większych przychodów i jednocześnie zabezpieczenie źródła przychodów, a wydatki na budowę boiska przyczynią się zatem w sposób obiektywny do osiągnięcia przychodu spełnione zostają przesłanki do uznania ww. wydatków za koszty uzyskania przychodu. Jeżeli więc spełniona zostanie przesłanka o zakresie postrzeganym - w wykładni dokonanej przez NSA w ww. wyroku - jako "węższy" ("koszty poniesione w celu uzyskania przychodów"), tym bardziej spełniona zostanie przesłanka o zakresie "szerszym" ("wykorzystywanie przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą").

W konsekwencji należy więc uznać, że wybudowane boisko spełni warunek wykorzystywania na potrzeby związane z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą, a więc do uznania boiska za środek trwały podlegający amortyzacji.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przeszłego jest prawidłowe.

Mając powyższe na względzie, stosownie do art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej, odstąpiono od uzasadnienia prawnego dokonanej oceny stanowiska Wnioskodawcy.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1.

z zastosowaniem art. 119a;

2.

w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

3.

z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.).

Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.